

Република Србија
УПРАВНИ СУД
14 У.22086/10
26.01.2012.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Обрада Андрића, председника већа, Душице Маринковић и Јасминке Вукашиновић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Вујачић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Града Пожаревца, кога заступа законски заступник, Јавни правобранилац града Пожаревца, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове, ради поништаја решења туженог органа 07 број 465-02-00151/2005 од 20.04.2010.године, уз учешће заинтересованог лица А.А. из ..., ... број ..., коју заступа пуномоћник Ђорђе Седлић из Пожаревца, улица Шумадијска број 65/14, у предмету експропријације, по одржаној усменој јавној расправи дана 25.01.2012.године, у нејавној седници већа одржаној дана 26.01.2012.године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суда 1 У. 701/10 (2007) од 24.02.2010. године, по жалби А.А. из ..., у ставу првом диспозитива поништено је решење Одељења за урбанизам, комуналне и имовинско-правне послове Општинске управе општине Пожаревац бр. 04-456-6/2005 од 16.06.2005. године, којим

се оглашава ништавим у целини решење Одељења за имовинско-правне послове бр. 03 А-465-2/93 од 16.06.1993. године, а у ставу другом диспозитива оспореног решења одбија се захтев Општинског јавног правобранилаштва Пожаревац за оглашавање ништавим решења Одељења за имовинско-правне послове Општинске управе општине Пожаревац бр. 03 А-465-2/93 од 16.06.1993. године.

У тужби поднетој Управном суду 19.05.2010. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога, истичући да су разлози туженог органа којима се констатује да је ожалбеним решењем повређен закон на штету тужиоца, због тога што странка није учествовала у поступку доношења тог решења, у супротности са тачком два диспозитива оспореног решења, којом тужени орган одлучује о захтеву Општинског јавног правобранилаца Пожаревац, при чему странкама ускраћује могућност да учествују у поступку одлучивања по овом захтеву. Сматра да тужени орган неправилно закључује и да се нису стекли услови за оглашавање решења ништавим у смислу члана 257. став 1. тачка 5. Закона о општем управном поступку, при чему не образлаже зашто се нису стекли услови за оглашавање решења ништавим у смислу члана 257. став 1. тачка 3. Закона о општем управном поступку, имајући у виду да је решење Одељења за имовинско-правне послове Општинске управе општине Пожаревац бр. 03 А-465-2/93 од 16.06.1993. године поништено у смислу члана 257. став 1. тачка 3. Закона о општем управном поступку, из разлога што извршење овог решења није било могуће спровести, јер је депоседирање Б.Б. и В.В. из ..., везано за кп.бр. ... КО Пожаревац са припадајућим објектима, проведено још 1967. године, тако да оне никада нису ни могле да уступе у посед Грађевинском предузећу "Стиг" из Пожаревца било коју од непокретности наведених у диспозитиву става један и два решења бр. 03 А-465-2/93 од 16.06.1993. године. Сматра нетачним и наводе туженог органа да је општи интерес за експропријацију по овом решењу утврђен ДУП-ом "Чеда Васовић" у Пожаревцу бр. 04-305-64 од 07.02.1991. године и указује да уз захтев за подношење предлога за експропријацију није достављен доказ о обезбеђеним средствима за исплату накнаде ранијим власницима парцеле, као и да је катастарска парцела број ... КО Пожаревац у моменту експропријације била национализовано неизграђено грађевинско земљиште, о чему даје детаљне разлоге у тужби, уз навођење одговарајућих доказа за своје тврдње, које уз тужбу прилаже. Сматра да оспорено решење није могло да се донесе применом члана 232. став 1. Закона о општем управном поступку и истиче да би град Пожаревац исплатом накнаде на основу наведеног незаконитог решења, чије извршење никада није спроведено, претрпео

ненадокнадиву штету. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Заинтересовано лице, у одговору на тужбу датом у речи на усменој расправи, оспорава све наводе тужбе и предлаже да суд тужбу одбије.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), којом је прописано да је расправа обавезна ако је у управном поступку учествовало две или више странака са супротним интересима.

Усмена јавна расправа је одржана у присуству законског заступника тужиоца и заинтересованог лица лично са пуномоћником, а у одсуству уредно позваног туженог органа, у складу са одредбом члана 38. Закона о управним споровима.

По разматрању списка предмета, оцене навода тужбе и одговора на тужбу, као и доказа изведених на одржаној усменој јавној расправи, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета произлази да је правноснажним решењем Одељења за имовинско-правне послове Скупштине општине Пожаревац број 03А-465-2/93 од 16.06.1993.године, прихваћен предлог Општинског јавног правобранилаштва у Пожаревцу, па је у корист општине Пожаревац, а за потребе Грађевинског предузећа „Стиг“ у Пожаревцу, ради изградње пословног објекта „Пословни центар – Стиг“ експроприсана кућа, кућиште и двориште на кп.бр. ... од 6,93 ара, КО Пожаревац, од земљишно књижних власника и корисника Б.Б. из ... са $\frac{1}{2}$ и В.В. из ... са $\frac{1}{2}$, у ставу првом диспозитива, а у ставу другом диспозитива усвојен је захтев власника и корисника са по $\frac{1}{2}$ Б.Б. и А.А., обе из ... и експроприсана је кућа, кућиште и двориште на кп.бр. ... од 4,44 ара и ... од 3,00 ара у КО Пожаревац, у ставу три диспозитива истог решења власници из става један диспозитива решења су обавезани да експроприсане непокретности уступе у посед Грађевинском предузећу „Стиг“ у Пожаревцу у року од 15 дана од дана правноснажности овог решења, а у

ставу четири је констатовано да ће ово решење по правноснажности послужити као правни основ за упис права коришћења на непокретностима из става један диспозитива у корист Грађевинског предузећа „Стиг“ у Пожаревцу. Из списка даље произлази да је Општинско јавно правобранилаштво општине Пожаревац дана 10.06.2005.године првостепеном органу поднело предлог за оглашавање ништавим овог решења, из разлога прописаних одредбом члана 257. став 3. и став 5. Закона о општем управном поступку, наводећи да се из приложене документације, на коју се и у тужби позива, види да је решење Одељења за имовинско-правне послове СО Пожаревац број 03 А-465-2/93 од 16.06.1993.године ништаво у целини, са разлога што у време спровођења експропријације за кп.бр. ..., ... и ..., на овим парцелама нису постојале куће описане у ставу један и два решења чије се оглашавање ништавим тражи и исте парцеле су већ биле привредене намени. Нагласио је и да нема законите експропријације ако претходно није утврђен општи интерес, као материјално правни услов експропријације, који се утврђује општим или појединачним актом, што у конкретном случају није испоштовано за наведене катастарске парцеле, а такође земљишно-књижне власнице никада нису могле да испуне обавезу из става три побијаног решења, тј. да експроприсане непокретности уступе Грађевинском предузећу „Стиг“ у Пожаревцу. Поступајући по овом предлогу, првостепени орган је донео решење број 04-456-6/2005 од 16.06.2005.године, којим је огласио ништавим у целини решење Одељења за имовинско-правне послове број 03 А-465-2/93 од 16.06.1993.године, на основу члана 257. став 3. Закона о општем управном поступку, прихватајући у целини разлоге и доказе из поднетог предлога Општинског јавног правобранилаштва од 10.06.2005.године. У жалби поднетој против овог решења 06.07.2005.године, заинтересовано лице у овом управном спору, А.А., истакла је да је решење о експропријацији после његовог доношења у потпуности извршено у корист корисника експропријације, јер је одмах по његовој правноснажности, а по молби Грађевинског предузећа „Стиг“ из Пожаревца и по основу решења чије се оглашавање ништавим тражи, Земљишно-књижни суд у Пожаревцу својим закључком Дн.бр.846/93 од 24.08.1993.године дозволио укњижбу права власништва у земљишно-књижном улошку број 4888 КО Пожаревац за земљишно-књижна тела у А листу под II куће са зградом постојећом на парцели број ..., кућиште и двориште од 4,44 ара, куће постојеће на парцели број ... кућиште и двориште од 3,00 ара и куће постојеће на парцели број ... кућиште и двориште од 6,93 ара, до тада власништво Б.Б. са ½ и В.В. из ... са ½ у корист грађевинске радне организације „Стиг“ у Пожаревцу, са правом коришћења одговарајућег дела земљишта у А листу под I, парцела број ... кућиште и двориште од 4,44 ара, ... кућиште и двориште од 3,00 ара и ...

кућиште и двориште од 6,93 ара, а које је право већ укњижено у истом улошку под V/I у корист сопственика зграде док на том земљишту постоји зграда. После извршене укњижбе, ранији власници су покренули ванпарнични поступак пред Општинским судом у Пожаревцу ради утврђивања накнаде за експроприсане непокретности под бројем Р.305/93, који је још увек био у току у време подношења жалбе. Истакла је да се у предлогу не наводи изричита законска одредба по којој је неутврђивање општег интереса разлог за оглашавање решења ништавим, нити таква одредба постоји, а у конкретном случају општи интерес је утврђен Детаљним урбанистичким планом „Чеда Васовић“ за део града у коме се налазе експроприсане непокретности под бројем 04-305-64 од 07.02.1991.године, што је констатовано у образложењу решења о експропријацији. Поступајући по овој жалби, тужени орган је доносио два ранија решења идентичне садржине као оспорено решење, која су поништена, пресудом Врховног суда Србије У.1545/06 од 23.11.2006.године, због повреде члана 193. став 3. и члана 201. став 1. Закона о општем управном поступку и пресудом Управног суда 1 У.701/10 (2007) од 24.02.2010.године, јер се у списима предмета није налазило решење својеручно потписано од стране помоћника министра, који је овлашћен за доношење и потписивање другостепеног решења према овлашћењу означеном у уводу решења.

Имајући у виду изложено, Управни суд налази да је правилно поступио тужени орган када је, у извршењу наведене пресуде Управног суда донео оспорено решење, у коме су отклоњене повреде правила поступка на које је пресудом Управног суда указано и којим је у ставу I поништено решење Одељења за урбанизам, комуналне и имовинско-правне послове Општинске управе Пожаревац број 04-456-6/2005 од 16.06.2005.године, а у ставу II одбијен захтев Општинског јавног правобранилаштва Пожаревац за оглашавање ништавим решења Одељења за имовинско-правне послове Општинске управе општине Пожаревац број 03 А-465-2/93 од 16.06.1993.године, применом одредбе члана 232. став 1. Закона о општем управном поступку, налазећи да се нису стекли услови за оглашавање решења ништавим у смислу члана 257. став 1. тачка 5. Закона о општем управном поступку, јер ниједном одредбом Закона о експропријацији није изричито прописана ништавост решења уколико у поступку експропријације није утврђен општи интерес. Сем тога, у образложењу решења је констатовано да се у предмету налази власнички лист ЗКУЛ 4888 од 19.02.1991.године, у којем је власник ЗК тела под I друштвена својина, катастарска парцела 1594, а власник ЗК тела под II Б.Б. из Београда са ½ и В.В. (сада А.А.) из ... са ½, куће са зградама на наведеним

парцелама, те се ради о изграђеном грађевинском земљишту, што је утврђено и на основу донетог решења о експропријацији, у којем се наводи да је општи интерес утврђен општим актом, Детаљним урбанистичким планом „Чеда Васовић“ у Пожаревцу, број 04-305-64 од 07.02.1991.године, а ради изградње пословног објекта Пословни центар „Стиг“ у Пожаревцу. Навод у предлогу Општинског јавног правобранилаштва да је спорно земљиште дато на трајно коришћење, тужени орган је правилно оценио неоснованим, имајући у виду чињеницу да изграђено градско грађевинско земљиште не може бити дато на трајно коришћење без претходног изузимања из поседа ранијег сопственика, односно у овом случају експропријације објекта који се на њему налазе, па је правилно закључивање туженог органа да је на основу правилно донетог решења о експропријацији Земљишно-књижни суд у Пожаревцу закључком Дн.бр.846/93-206 од 24.08.1993.године дозволио и извршио укњижбу права власништва у ЗКУЛ бр. ... КО Пожаревац, за земљишно-књижно тело у А листу под II у корист ГРО-“Стиг“ из Пожаревца. Из наведених разлога, тужени орган је правилно нашао да је предлог Општинског јавног правобраниоца неоснован, па је правилно поништио првостепено решење и сам решио ову управну ствар, правилном применом одредбе члана 232. став 1. Закона о општем управном поступку.

Оцењујући наводе тужбе, Управни суд је нашао да не могу довести до другачије оцене законитости оспореног решења, јер и по налажењу Управног суда, нису испуњени услови за оглашавање решења ништавим, прописани одредбом члана 257. став 1. тачка 3. и тачка 5. Закона о општем управном поступку, на којима је тужилац засновао свој предлог за оглашавање ништавим решења о експропријацији у конкретном случају. Ово због тога што се власничког листа ЗКУЛ 4888 од 19.02.1991.године и закључка Земљишно-књижног суда у Пожаревцу Дн.бр.846/93-206 од 24.08.1993.године види да је решење о експропријацији, чије се оглашавање ништавим тражи због немогућности извршења, у смислу члана 257. став 1. тачка 3. Закона о општем управном поступку, извршено тако што је дозвољена и извршена укњижба права власништва на спорним непокретностима са ранијих власника Б.Б. и В.В. (сада А.А.) у корист ГРО-“Стиг“ из Пожаревца, за земљишно-књижно тело у А листу под II. Имајући у виду да је тужени орган у образложењу оспореног решења дао разлоге за овај навод из предлога тужиоца, Управни суд налази да чињеница што се тужени орган у оспореном решењу није изричито позвао на одредбу члана 257. став 1. тачка 3. Закона о општем управном поступку није од утицаја на другачије одлучивање у овој ствари. По оцени суда, правилно је и закључивање туженог органа да у конкретном случају нису испуњени

услови за оглашавање ништавим решења о експропријацији прописани одредбом члана 257. став 1. тачка 5. Закона о општем управном поступку, јер се, у смислу ове одредбе закона, ништавим може огласити решење које садржи неправилност која је по некој изричитој законској одредби предвиђена као разлог ништавости, а у конкретном случају Закон о експропријацији (објављен у „Сл. гласнику СРС бр.40/84...15/90 и Сл. гласнику РС“ бр.6/90, као и у „Сл. гласнику РС“ бр.53/95) ни у једној својој одредби не предвиђа као разлог ништавости решења о експропријацији непостојање општег акта о утврђивању општег интереса за конкретну експропријацију, што је тужилац навео као разлог за оглашавање ништавим решења о експропријацији применом ове одредбе закона, у свом предлогу поднетом првостепеном органу.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, па је нашао да нису од утицаја за другачије одлучивање у овој управној ствари.

Са изнетих разлога, након закључене усмене јавне расправе, у смислу члана 46. став 2. Закона о управним споровима, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 26.01.2012.године, 14 У.22086/10

Записничар
Снежана Вујачић,с.р.

Председник већа – судија
Обрад Андрић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АЈ